

to jih ni oviralo, krepko so korakali dalje. Prišli so do vrha, in tu je prišlo do usodnega čina. Lovec je vzel puško raz rame in ustrelil — — —

Žival je odskočila v zrak, zacvilila, da je šlo skozi ušesa, potem je nastala tišina.

„Ha, ha, ha, saj to ni volk, to je pes!“ Se je oglasil nekdo.

„Da, to je mesarjev pes iz mesta.“

Takšen je bil konec junaškega lova na volka. Gabrovega Jožeta nisi mogel z ničemer bolj razdražiti kot z vprašanjem, kako je streljal volka. Njegova slava je potemnela.

A prišlo je še huje. Mesar ga je šel tožit na sodnijo, da mu je ustrelil psa, in Jože je bil obsojen na nekaj dni zapora.

In ta dogodek je našel tudi svojega mojstra, ki ga je ovekovečil s čopičem na panjevo desko. Bil je to slikar Greparček, ki je barval in slikal tisti čas znamenja in križe po okolici. Tudi jaz sem videl tisti panj: Lovec Jože stoji razkoračen v sredini z napeto puško, in okolo njega tolpa ljudij, oboroženih s sekirami, kosami in drugim orodjem, a na drugi strani je naslikan pes, stoječ pokoncu na zadnjih nogah, s prednjo taco pa salutira po vojaški svojim preganjalcem. In spodaj je napis: „Lov na mesarjevega volka.“

Mamica . . .

Li la li, li la là
Naše mame ni doma,
Micika je mamica.

Kdor se pridno bo učil,
Bode sladkorja dobil —
Dobrega, najslajšega.

Ti se uči, ta naj čita —
Zdaj le pridno, vi otroci,
Kdor pa ne, dobi po roci;
Palica je skrita
Tu pri mamici,
Mladi Miciki.

Li la li, li la là,
Naše mame ni doma,
Zdaj je mama Micika . . .

B. Bóleslav.

